

Αγαπητέ Τζορτζ... (Ανοικτή επιστολή)

«Είναι απίστευτο που νίκησα. Μετείχα στις εκλογές έχοντας αντίπαλο την ειρήνη, την ευημερία και την υπευθυνότητα».

Τζορτζ Μπους (μιλώντας, στις 14/6/2001, στον Σουηδό πρωθυπουργό Γκόραν Πέρσον και αγνοώντας ότι εξακολουθούσε να λειτουργεί μια τηλεοπτική κάμερα)

Το κείμενο υπό τον τίτλο «Αγαπητέ Τζορτζ», είναι μια ανοικτή επιστολή προς τον τότε πρόεδρο των ΗΠΑ, Τζορτζ Μπους τον νεώτερο, η οποία περιλαμβάνεται και αποτελεί ένα από τα κεφάλαια του βιβλίου «Ηλίθιοι λευκοί», του Αμερικανού συγγραφέα και σκηνοθέτη Μάικλ Μουρ.

Μέσα από αυτή την επιστολή, ο Μουρ καυτηριάζει στο πρόσωπο του Μπους, γνωστά φαινόμενα του πολιτικού χώρου, όπως τα πολιτικά «τζάκια», την ανεπάρκεια, την υποκρισία, την ψευδολογία, την αναξιοκρατία και τα διαπλεκόμενα συμφέροντα. Φαινόμενα, που σε έναν «πλανητάρχη», αποκτούν ακόμη μεγαλύτερη σημασία.

Ακριβώς λόγω αυτού του κειμένου, το βιβλίο ουσιαστικά τέθηκε υπό καθεστώς λογοκρισίας από τον εκδοτικό οίκο που είχε αναλάβει την έκδοσή του και ο συγγραφέας αντιμετώπισε το εκβιαστικό δίλημμα, είτε να αφαιρεθεί το συγκεκριμένο κεφάλαιο από το βιβλίο και να προχωρήσει κανονικά η έκδοσή του, είτε να αρνηθεί την αφαίρεση και να μην γίνει η έκδοση.

Στην εισαγωγή του βιβλίου, εξιστορείται η περιπέτειά του, μέχρι τελικά να εκδοθεί αυτούσιο:

Η πρώτη έκδοση του βιβλίου «Ηλίθιοι λευκοί» βγήκε από το τυπογραφείο στις 10 Σεπτεμβρίου του 2001. Μετά τα γεγονότα της 11ης Σεπτεμβρίου, όμως, ο συγγραφέας (κάτοικος ο ίδιος του Μανχάταν) ζήτησε από τον εκδοτικό οίκο «Reagan Books - Harper Collins» να καθυστερήσουν την κυκλοφορία του για λίγες εβδομάδες.

Τον Δεκέμβριο της ίδιας χρονιάς και ενόσω ο εκδοτικός οίκος προχωρούσε στην έκδοση βιβλίων σε μνήμη των θυμάτων του τρομοκρατικού χτυπήματος, ενημέρωσε τον Μάικλ Μουρ ότι «λόγω αλλαγής του πολιτικού κλίματος» το βιβλίο δεν επρόκειτο να κυκλοφορήσει, εκτός εάν δεχόταν να αφαιρέσει το κεφάλαιο «Αγαπητέ Τζορτζ», να κάνει σημαντικές αλλαγές σε αρκετά άλλα και να πληρώσει 100.000 δολάρια για την ανατύπωσή του! Ο συγγραφέας αρνήθηκε να συμβιβαστεί και τα 50.000 αντίτυπα της πρώτης έκδοσης, προς μεγάλη του απογοήτευση, παρέμεναν στην αποθήκη με μόνη προοπτική την πολτοποίηση.

Λίγες μέρες αργότερα, ο Μάικλ Μουρ στη διάρκεια μιας ομιλίας του στο Νιου Τζέρσεϊ, αναφέρθηκε στην περιπέτειά του με τον εκδοτικό οίκο και διάβασε στο κοινό το κεφάλαιο που του είχε ζητηθεί να αφαιρέσει. Δεν ήξερε όμως ότι στο ακροατήριο βρισκόταν μια βιβλιοθηκάρια, η οποία όταν γύρισε σπίτι της έστειλε ένα e-mail σε συναδέλφους της σε άλλες βιβλιοθήκες της χώρας καταγγέλλοντας το γεγονός.

Μετά από λίγες ημέρες, ο Μουρ έλαβε ένα τηλεφώνημα από τη «Harper Collins» που τον ρωτούσαν «τι στην οργή είχε πει στον κόσμο», αφού ο εκδοτικός οίκος δεχόταν καθημερινά οργισμένα e-mails από βιβλιοθηκάρους απ' όλη τη χώρα! Μπροστά στον κίνδυνο να κατηγορηθεί για λογοκρισία, εφ' όσον το γεγονός είχε πλέον δημοσιοποιηθεί, ο εκδότης αναγκάστηκε να κυκλοφορήσει το βιβλίο. Το βιβλίο έγινε αμέσως ανάρπαστο. Έφτασε στην ένατη ανατύπωση μέσα σε πέντε μέρες. Παρέμεινε στη λίστα των μπεστ σέλερ της εφημερίδας «Νιου Γιork Τάιμς» επί επτά μήνες και έγινε παγκόσμια επιτυχία.

Παρατίθεται η εν λόγω ανοικτή επιστολή...

Αγαπητέ κυβερνήτη Μπους

Εσύ κι εγώ είμαστε σαν μια οικογένεια. Η προσωπική μας σχέση πάει πολλά χρόνια

πίσω. Κανένας μας δεν ενδιαφέρθηκε να τη δημοσιοποιήσει για προφανείς λόγους - κυρίως επειδή κανένας δεν θα το πίστευε. Αλλά εξαιτίας ενός καθαρά προσωπικού στοιχείου, κάτι που έκανε η οικογένεια Μπους, η ζωή μου επηρεάστηκε βαθύτατα.

Πρέπει να είμαστε ειλικρινείς και να το παραδεχτούμε: ο ξάδελφος σου, ο Κέβιν, ήταν ο οπερατέρ στην ταινία «Roger & Me».

Την εποχή που σκηνοθετούσα την ταινία, δεν γνώριζα ότι η μητέρα σου και η μητέρα του Κέβιν ήταν αδελφές. Απλώς πίστευα ότι ο Κέβιν, τον οποίο γνώρισα όταν σκηνοθετούσε τη δικιά του ταινία στο Μίσιγκαν, ήταν ένας απ' αυτούς τους μποέμ καλλιτέχνες που ζουν στο Γκρίνουιτς Βίλατζ. Ο Κέβιν είχε γυρίσει μια σπουδαία ταινία, το «Atomic Cafe», και αμέσως του ζήτησα να έρθει μαζί μου στο Φλιντ του Μίσιγκαν για να με διδάξει σκηνοθεσία. Προς κατάπληξη μου συμφώνησε, κι έτσι επί μια βδομάδα τον Φεβρουάριο του 1987 ο Κέβιν Ράφερτι και η Αν Μπούουλεν τριγύριζαν μαζί μου στο Φλιντ, δείχνοντάς μου πώς λειτουργούν τα μηχανήματα και δίνοντας μου ανεκτίμητες συμβουλές για τον τρόπο σκηνοθεσίας ενός ντοκιμαντέρ. Χωρίς τη γενναιοδωρία του ξαδέρφου σου, δεν ξέρω αν το «Roger & Me» θα είχε ποτέ γυριστεί.

Θυμάμαι τη μέρα που ο πατέρας σου ανέλαβε επίσημα τα καθήκοντα του προέδρου. Έκανα το μοντάζ της ταινίας σ' ένα παλιό, ετοιμόρροπο εργαστήριο στην Ουάσινγκτον και αποφάσισα να κατέβω να τον δω να ορκίζεται στα σκαλιά του Καπιτωλίου. Τα έχασα όταν είδα τον ξάδελφό σου, τον Κέβιν, το μέντορά μου, καθισμένο στην εξέδρα δίπλα σου! Θυμάμαι, επίσης, ότι κατηφόρισα στο εμπορικό κέντρο και είδα τους «Beach Boys» να παίζουν το «Wouldn't it be nice» σε μια δωρεάν συναυλία προς τιμήν του πατέρα σου. Πίσω στο εργαστήριο, ο φίλος μου ο Μπεν σιγοτραγουδούσε με πνιχτή φωνή στην οθόνη της μουβιόλας το ίδιο τραγούδι των «Beach Boys» πάνω από πλάνα του ρημαγμένου Φλιντ.

Μετά από μήνες, όταν η ταινία βγήκε στις αίθουσες, ο πατέρας σου, ο πρόεδρος, ζήτησε ένα Σαββατοκύριακο να του σταλεί μια κόπια του «Roger & Me» στο Καμπ Ντέιβιντ για να το δει με την οικογένεια του. Ω, και να σας έβλεπα από μια γωνιά να παρακολουθείτε την καταστροφή και την απόγνωση που βρήκε την πόλη που γεννήθηκα -χάρη, σε μεγάλο βαθμό, στις ενέργειες του κυρίου Ρέιγκαν και του πατέρα σου. Ξέρεις τι ήθελα πάντα να μάθω; Στο τέλος της ταινίας, την ώρα που ο βοηθός σερίφη πετάει στον δρόμο τα δώρα και το χριστουγεννιάτικο δέντρο του άστεγου παιδιού, επειδή η οικογένειά του χρωστούσε εκατόν πενήντα δολάρια για το νοίκι, δάκρυσε κανένας σας; Αισθάνθηκε κάποιος υπεύθυνος; Ή απλά όλοι

σκεφτήκατε, «Ωραία πλάνα τράβηξες, Κεβ!»;

Ήταν στα τέλη της δεκαετίας του '80. Μόλις είχες κόψει το πιετό κι έχοντας καταφέρει να ελέγξεις για μερικά χρόνια το πρόβλημα σου, προσπαθούσες να «βρεις τον εαυτό σου» με τη βοήθεια του μπαμπά -πότε με μια πετρελαϊκή επιχείρηση, πότε με μια ομάδα μπίζμπολ. Δεν έχω την παραμικρή αμφιβολία ότι ποτέ δεν είχες την πρόθεση να γίνεις κι εσύ πρόεδρος. Όλοι μας τυχαίνει να μπλέξουμε καμιά φορά με δουλειές που δεν θέλουμε -ποιός δεν το έχει πάθει αυτό;

Για σένα όμως πρέπει να 'ναι διαφορετικά. Στο κάτω κάτω, δεν είναι μόνο ότι δεν θέλεις να βρίσκεσαι εκεί· τώρα που είσαι εκεί, περιστοιχίζεσαι από την ίδια συμμορία γεροπαράξενων που εξουσίαζε τον κόσμο μαζί με τον μπαμπάκα σου. Απ' όλους αυτούς που περιφέρονται στον Λευκό Οίκο -τον Ντικ, τον Ράμι, τον Κόλιν-ούτε ένας δεν είναι δικός σου φίλος. Είναι οι ίδιες σκατόφατσες που καλούσε στο σπίτι ο μπαμπάς για ένα ποτήρι βότκα κι ένα καλό πούρο, ενώ θα κατάστρωναν τα σχέδια τους για να ισοπεδώσουν τους κατοίκους του Παναμά.

Αλλά εσύ είσαι σαν κι εμάς -κοπανατζής, μέτριος φοιτητής, γλεντζές! Τί γυρεύεις με δαύτους; Αυτοί σε τρώνε ζωντανό και σε φτύνουν σαν χαλασμένο κομμάτι κρέας.

Μάλλον δεν σου είπαν ότι οι φορολογικές περικοπές που σου έδωσαν να υπογράψεις ήταν μια απάτη για να πάρουν λεφτά από τη μεσαία τάξη και να τα δώσουν στους πλούσιους. Ξέρω ότι εσύ δεν έχεις ανάγκη από παραπανίσια λεφτά· είσαι βολεμένος για όλη σου τη ζωή, χάρη στον παππού Πρέσκοτ Μπους και τις ξύπνιες δουλειές του με τους ναζί πριν από και στη διάρκεια του Δεύτερου Παγκόσμιου Πολέμου.*

[* Από τα τέλη της δεκαετίας του '30 μέχρι τα τέλη της δεκαετίας του 40, ο Πρέσκοτ Μπους, πατέρας του Τζορτζ Μπους και παππούς του Τζορτζ Γ. Μπους Τζούνιορ, ήταν ένας από τους επτά διευθυντές της «Union Banking Corporation». Οι ιδιοκτήτες της, ναζί βιομήχανοι, χρησιμοποιώντας ως ενδιάμεσο σταθμό μια ολλανδική τράπεζα, έστειλαν τρία εκατομμύρια δολάρια τα οποία κατέληξαν στην τράπεζα του Μπους. Ως ανώτερο στέλεχος, ο Μπους ήταν πολύ απίθανο να μη γνώριζε τη σύνδεση με τους ναζί. Όταν η κυβέρνηση τελικά μπλόκαρε τα περιουσιακά τους στοιχεία και η τράπεζα έκλεισε το 1951, ο Πρέσκοτ Μπους -και ο πατέρας του, Σαμ Μπους- εισέπραξαν ενάμισι εκατομμύριο δολάρια.]

Αλλά όλοι αυτοί οι τύποι που σου έδωσαν το ποσό-ρεκόρ των εκατόν ενενήντα εκατομμυρίων δολαρίων για την προεκλογική σου εκστρατεία (τα δύο τρίτα των οποίων προήλθαν από κάτι παραπάνω από επτακόσια άτομα), τα θέλουν πίσω -και

με τόκο. Θα σε κυνηγήσουν σαν ξαναμμένα σκυλιά, μέχρι να βεβαιωθούν ότι θα κάνεις ό,τι ακριβώς σου πουν. Μπορεί ο προκάτοχός σου να νοίκιαζε την κρεβατοκάμαρα του Λίνκολν στην Μπάρμπα Στρέιζαντ, αλλά αυτό δεν είναι τίποτα· πριν καν το καταλάβεις, ο φίλος σου ο Τσένι, ο πραγματικός πρόεδρος, θα έχει δώσει τα κλειδιά της Δυτικής Πτέρυγας στους προέδρους της «AT & T», της «Enron και της ExxonMobil».

Σε κατηγορούν ότι παίρνεις έναν υπνάκο στις 12:00 και ότι σταματάς να εργάζεσαι γύρω στις 4:30. Θα 'πρεπε απλά να τους πεις ότι διαμορφώνεις μια νέα αμερικανική παράδοση -σιέστα μετά το φαγητό και όλοι στο σπίτι από τις πέντε! Κάν' το και, πίστεψέ με, θα μείνεις στην ιστορία σαν ο μεγαλύτερος πρόεδρός μας.

Πώς τολμάνε να λένε ότι δεν κάνεις τίποτα στο γραφείο; Δεν είναι αλήθεια! Δεν έχω δει πιο απασχολημένο πρόεδρο από σένα. Είναι σαν να πιστεύεις ότι οι μέρες σου στην προεδρία είναι μετρημένες. Με τη Γερουσία ήδη στα χέρια των Δημοκρατικών και τη Βουλή να περιμένει τη σειρά της το 2002 -ε, δεξ το από την ευχάριστη πλευρά του· έχεις άλλα δυο χρόνια, πριν όλοι αυτοί οι πληγωμένοι νικητές που ψήφισαν Γκορ, σε διώξουν με τις κλοτσιές.

Ο κατάλογος των επιτευγμάτων σου -τους πρώτους μόλις μήνες σου στο Προεδρικό γραφείο— είναι απάνθρωπα εντυπωσιακός.

Έχεις:

- Μειώσει κατά τριάντα εννιά εκατομμύρια δολάρια τα ομοσπονδιακά κονδύλια προς τις βιβλιοθήκες.
- Μειώσει κατά τριάντα πέντε εκατομμύρια δολάρια τα κονδύλια για τη χρηματοδότηση εκπαιδευτικών προγραμμάτων στην ειδικότητα της παιδιατρικής.
- Μειώσει τα κονδύλια για έρευνα σε ανανεώσιμες πηγές ενέργειας κατά πενήντα τα εκατό.
- Καθυστερήσει την έγκριση των νέων μειωμένων ορίων για το «αποδεκτό» επίπεδο αρσενικού στο πόσιμο νερό.
- Μειώσει τα κονδύλια για την έρευνα σε καθαρότερα και αποδοτικότερα αυτοκίνητα και φορτηγά, κατά είκοσι οχτώ τα εκατό.
- Ακυρώσει τους κανονισμούς που έδιναν στην κυβέρνηση τη δυνατότητα να

αρνηθεί να συνάψει συμβάσεις με εταιρείες που παραβαίνουν την ομοσπονδιακή νομοθεσία, τη νομοθεσία για το περιβάλλον και τους κανονισμούς για την υγιεινή και ασφάλεια στους χώρους εργασίας.

- Επιτρέπει στην υπουργό Εσωτερικών Γκέιλ Νόρτον να ζητήσει προτάσεις για την ανάπτυξη της υλοτομίας, τη διάνοιξη ανθρακωρυχείων και την εξόρυξη φυσικού αερίου και πετρελαίου, σε περιοχές που έχουν χαρακτηριστεί προστατευόμενες.

- Αθετήσει την προεκλογική σου δέσμευση να επενδύσεις εκατό εκατομμύρια δολάρια τον χρόνο για την προστασία των δασών.

- Μειώσει κατά ογδόντα έξι τα εκατό το πρόγραμμα «Community Access», μέσω του οποίου συντονιζόταν η περίθαλψη ατόμων χωρίς υγειονομική ασφάλιση στα δημόσια νοσοκομεία, στις κλινικές και στα άλλα κέντρα παροχής υπηρεσιών υγείας.

- Απορρίπτει πρόταση αύξησης της δημόσιας πρόσβασης στις πληροφορίες τις σχετικές με τα ατυχήματα σε χημικά εργοστάσια.

- Περικόψει κατά εξήντα εκατομμύρια δολάρια τη χρηματοδότηση των στεγαστικών προγραμμάτων των οργανώσεων Girls and Boys Clubs of America.

- Υπαναχωρήσει από την υπογραφή του Πρωτοκόλλου του Κιότο για την αντιμετώπιση του φαινομένου του θερμοκηπίου, το οποίο τελικά υπέγραψαν εκατόν εβδομήντα οχτώ χώρες.

- Απορρίπτει μια διεθνή συμφωνία για την υποχρεωτική εφαρμογή της συνθήκης απαγόρευσης του βιολογικού πόλεμου του 1972.

- Μειώσει κατά διακόσια εκατομμύρια δολάρια τα διαθέσιμα κονδύλια για προγράμματα επαγγελματικής κατάρτισης ανέργων.

- Μειώσει τη χρηματοδότηση του κοινωνικού προγράμματος «Childcare and Development», το οποίο προσφέρει υγειονομική περίθαλψη σε παιδιά από οικογένειες με χαμηλό εισόδημα, κατά διακόσια εκατομμύρια δολάρια.

[Ο Μουρ συμπληρώνει τον κατάλογο με πολλές ακόμη αναφορές.]

Ουφ! Κουράστηκα και μόνο που δακτυλογράφησα αυτό τον κατάλογο! Πού βρίσκεις εσύ την ενεργητικότητα να κάνεις τόσα πολλά; (Ο μεσημεριανός ύπνος

είναι το μυστικό, έτσι δεν είναι;).

Φυσικά, πολλά από τα παραπάνω υποστηρίζονται κι από πολλούς Δημοκρατικούς. Αλλά, για την ώρα, μ' ενδιαφέρεις εσύ...

Θυμήσου: Ποιά ήταν η πρώτη σου πράξη ως «πρόεδρος»;

Θυμάσαι; Πριν ακόμα μπεις στο αυτοκίνητο που θα σε μετέφερε στον Λευκό Οίκο για την ορκωμοσία, επέμεινες να φέρει κάποιος ένα κατσαβίδι και να βγάλει τις πινακίδες της λιμουζίνας, γιατί περιείχαν τη φράση: «Υποστηρίξτε την ανακήρυξη της Ουάσιγκτον σε ανεξάρτητη πολιτεία». Ήταν η μεγαλύτερη μέρα της ζωής σου, κι εσύ νευρίασες με τις πινακίδες; ΠΡΕΠΕΙ να χαλαρώσεις!

Θαρρώ όμως ότι άρχισα ν' ανησυχώ για σένα, πολύ πριν από εκείνη τη μέρα. Ορισμένες ενοχλητικές αποκαλύψεις σχετικά με τη συμπεριφορά σου ήρθαν στην επιφάνεια στη διάρκεια της προεκλογικής εκστρατείας. Τελικά ξεχάστηκαν, αλλά εξακολουθώ ν' αμφιβάλλω για την ικανότητά σου να κάνεις σωστά τη δουλειά σου. Σε παρακαλώ, μην το εκλάβεις αυτό ως κήρυγμα ή ηθικολογία -αυτά τ' αφήνουμε στον Τσένι! Είναι απλώς μια ειλικρινής προσπάθεια παρέμβασης από έναν στενό φίλο της οικογένειας.

Ας γίνω σαφής: Φοβάμαι, ότι ίσως ν' αποτερείς απειλή για την εθνική μας ασφάλεια.

Ίσως τα λόγια αυτά να φαίνονται κάπως σκληρά, αλλά δεν κάνω απερίσκεπτα αυτή τη δήλωση. Δεν έχει καμιά σχέση με τις μικροδιαφωνίες μας σχετικά με την εκτέλεση αθώων ανθρώπων ή με το μέγεθος του τμήματος της Αλάσκας που θα σκαφτεί για να στηθούν πετρελαιοπηγές. Και δεν αμφισβητώ τον πατριωτισμό σου -είμαι σίγουρος ότι θ' αγαπούσες οποιαδήποτε χώρα σου φερόταν τόσο καλά.

Έχει μάλλον να κάνει με ορισμένες συμπεριφορές, τις οποίες πολλοί από εμάς που ενδιαφερόμαστε για σένα, έχουμε παρατηρήσει με τα χρόνια. Ορισμένες απ' αυτές τις συνήθειες εκπλήσσουν κάπως· άλλες δεν μπορείς να τις ελέγξεις* και ορισμένες άλλες είναι, δυστυχώς, πολύ διαδεδομένες σ' εμάς τους Αμερικανούς.

[* Τίμοθι ΜακΒέι: Ο ΜακΒέι εκτελέστηκε τον Ιούνιο του 2001 ως υπεύθυνος για τη βόμβα που εξερράγη στις 15 Απριλίου 1995, σε ομοσπονδιακό κτήριο της Οκλαχόμα και σκότωσε 168 άτομα. Είχε παρασημοφορηθεί για τη συμμετοχή του στον πρώτο Πόλεμο του Κόλπου.]

Επειδή έχεις το χέρι σου στο Κουμπί (ξέρεις, αυτό που θα μπορούσε ν' ανατινάξει

τον κόσμο) κι επειδή οι αποφάσεις που παίρνεις έχουν τεράστιες και μακροπρόθεσμες συνέπειες για τη σταθερότητα του κόσμου, θα ήθελα να σου κάνω τρεις συγκεκριμένες ερωτήσεις...

1. Τζορτζ, είσαι ικανός να γράφεις και να διαβάζεις σε επίπεδο ενήλικα;

Εγώ και πολλοί άλλοι έχουμε την εντύπωση ότι, δυστυχώς, μπορεί να είσαι λειτουργικά αναλφάβητος. Δεν θα 'πρεπε να ντρέπεσαι γι' αυτό. Έχεις μεγάλη παρέα. Εκατομμύρια Αμερικανοί δεν μπορούν να διαβάσουν και να γράψουν καλύτερα από ένα παιδί της τετάρτης Δημοτικού. Δεν είναι περίεργο, λοιπόν, που είπες, «μην αφήνετε πίσω κανένα παιδί» -γνώριζες πώς αισθάνονται αυτά τα παιδιά.

Αλλά επίτρεψέ μου να ρωτήσω το εξής: Αν δυσκολεύεσαι να κατανοήσεις τα περίπλοκα κείμενα που παραλαμβάνεις ως ηγέτης του σχεδόν ελεύθερου κόσμου, πώς μπορούμε να σου εμπιστευτούμε κάτι σαν τα πυρηνικά μυστικά μας;

Όλα τα σημάδια της αγραμματοσύνης αυτής είναι προφανή -και φαίνεται ότι κανένας δεν σ' έχει προκαλέσει να μιλήσεις γι' αυτά. Η πρώτη ένδειξη ήταν το βιβλίο που κατονόμασες ως το αγαπημένο σου όταν ήσουν παιδί: «Η Πολύ πεινασμένη κάμπια», δήλωσες. Δυστυχώς, το βιβλίο αυτό εκδόθηκε μετά την αποφοίτησή σου από το κολέγιο.

Έπειτα, υπάρχει το θέμα της βαθμολογίας σου στο κολέγιο, αν πράγματι αυτή ήταν η βαθμολογία σου. Πώς μπήκες στο Γιέιλ, όταν άλλοι υποψήφιοι το 1964 είχαν καλύτερη βαθμολογία;

Στη διάρκεια της προεκλογικής εκστρατείας, όταν σου ζήτησαν να κατονομάσεις τα βιβλία που διάβαζες εκείνη την περίοδο, απάντησες παλικάρισια -αλλά όταν ρωτήθηκες για το περιεχόμενο των βιβλίων, δεν ήξερες τι να πεις. Δεν είναι καθόλου περίεργο που οι συνεργάτες σου δεν σ' άφησαν να ξαναδώσεις συνέντευξη Τύπου δύο μήνες πριν από τις εκλογές. Οι επικοινωνιολόγοι σου έτρεμαν για τις ερωτήσεις που ίσως σου υποβάλλονταν -και τις απαντήσεις που μπορεί να έδινες.

Ένα πράγμα είναι σαφές σε όλους: Δεν μπορείς να σχηματίσεις κατανοητές προτάσεις στ' Αγγλικά. Στην αρχή, ο τρόπος που κατακρευοργούσες τις λέξεις και τις προτάσεις φαινόταν χαριτωμένος, σχεδόν γοητευτικός. Αλλά μετά από λίγο έγινε ανησυχητικός. Και σε μια συνέντευξή σου ανέτρεψες την πολιτική δεκαετιών της Αμερικής έναντι της Ταϊβάν, δηλώνοντας ότι είμαστε πρόθυμοι να κάνουμε

«ό,τι χρειαστεί» για να υπερασπίσουμε την Ταϊβάν, υπονοώντας ότι μπορεί και ν' αναπτύξουμε αμερικανικές στρατιωτικές δυνάμεις στην περιοχή. Για τ' όνομα του Θεού, Τζορτζ, ανατριχιάσαμε όλοι· πριν καν το καταλάβεις, βρισκόμασταν σε κατάσταση συναγερμού.

Αν πρόκειται να γίνεις αρχιστράτηγος, πρέπει να είσαι σε θέση να μεταδώσεις τις διαταγές σου. Κι αν αυτά τα λαθάκια συνεχίσουν να συμβαίνουν; Ξέρεις πόσο εύκολο είναι να μετατραπεί μια μικρή γκάφα σε εφιάλτη για την εθνική μας ασφάλεια; Δεν είναι, λοιπόν, παράξενο που θέλεις ν' αυξήσεις τον προϋπολογισμό του Πενταγώνου. Θα χρειαστούμε όλη τη δύναμη πυρός μας, όταν θα διατάξεις κατά λάθος να «καθαρίσουμε τους Ρώσους», ενώ αυτό που ήθελες να πεις ήταν: «θέλω να καθαρίσω τη ρώσικη σαλάτα από τη γραβάτα μου».

Οι σύμβουλοι, σου έχουν πει ότι δεν διαβάζεις (μήπως επειδή δεν μπορείς;) τα ενημερωτικά κείμενα που σου παραδίδονται και ότι τους ζητάς να σου τα διαβάσουν εκείνοι. Ως πρώτη κυρία, η μητέρα σου ήταν αφιερωμένη με πάθος στα προγράμματα εκμάθησης ανάγνωσης. Να υποθέσουμε ότι γνώριζε από πρώτο χέρι τη δυσκολία ανατροφής ενός παιδιού που δεν ήξερε να διαβάζει;

Σε παρακαλώ, μην τα πάρεις προσωπικά όλα αυτά. Ίσως έχεις μαθησιακές δυσκολίες. Δεν είναι ντροπή. Περίπου εξήντα εκατομμύρια Αμερικανοί έχουν μαθησιακές δυσκολίες. Και ναι, πιστεύω ότι ένας δυσλεξικός μπορεί να γίνει πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών. Ο Αϊνστάιν ήταν δυσλεξικός· το ίδιο και ο Τζέι Λένο*. (Τελικά κατάφερα να συμπεριλάβω τον Αϊνστάιν και τον Λένο στην ίδια πρόταση! Βλέπεις; Η γλώσσα μπορεί να έχει και πλάκα).

[* Τζέι Λένο: Παρουσιαστής μεταμεσονύχτιων εκπομπών διαλόγου στο NBC.]

Αλλά αν αρνείσαι να ζητήσεις βοήθεια για το πρόβλημα αυτό, φοβάμαι ότι ίσως ν' αποτερείς πολύ μεγάλο κίνδυνο για τη χώρα. Χρειάζεσαι βοήθεια. Χρειάζεσαι ένα πρόγραμμα καταπολέμησης της δυσλεξίας και όχι μια ακόμα σύσκεψη στο Οβάλ Γραφείο.

Πες μας την αλήθεια, και θα έρχομαι να σου διαβάζω κάθε βράδυ πριν κοιμηθείς.

2. Είσαι αλκοολικός; Και αν ναι, πώς επηρεάζει αυτό την απόδοση σου ως ηγέτη του έθνους;

Και πάλι, δεν ηθικολογώ, ούτε θέλω να σε προσβάλλω, ή να σε κάνω να ντραπείς. Ο αλκοολισμός είναι ένα τεράστιο πρόβλημα, επηρεάζει εκατομμύρια Αμερικανούς πολίτες, ανθρώπους που όλοι γνωρίζουμε και αγαπάμε. Πολλοί καταφέρνουν να

θεραπευτούν και να ζήσουν φυσιολογικά. Ένας αλκοολικός μπορεί να γίνει, και έχει ήδη συμβεί στο παρελθόν, πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών. Θαυμάζω απεριόριστα οποιονδήποτε καταφέρνει να τα βγάλει πέρα μ' αυτή την εξάρτηση. Μας έχεις πει ότι δεν μπορείς ν' αντιμετωπίσεις το ποτό και ότι δεν έχεις αγγίξει σταγόνα αλκοόλ μετά τα σαράντα σου. Συγχαρητήρια.

Μας έχεις πει, επίσης, ότι «έπινες πάρα πολύ» και ότι τελικά «συνειδητοποίησες ότι το αλκοόλ είχε αρχίσει να κατατρώγει την ενεργητικότητά σου και θα μπορούσε να αμβλύνει, τελικά, και τα συναισθήματά σου για τους άλλους». Μα αυτός είναι ο ορισμός του αλκοολικού. Είναι κάτι που δεν σε κάνει ακατάλληλο για πρόεδρο, αλλά σου επιβάλλει ν' απαντήσεις σε μερικές ερωτήσεις, ιδιαίτερα όταν έχεις προσπαθήσει επί χρόνια να κρύψεις το γεγονός ότι το 1976 συνελήφθης να οδηγείς μεθυσμένος.

Γιατί δεν χρησιμοποιείς τη λέξη «αλκοολικός»; Αυτό είναι, στο κάτω κάτω, το πρώτο βήμα για τη θεραπεία. Τι στηρίγματα έχεις εξασφαλίσει ώστε να είσαι σίγουρος πως δεν θα ξανακυλήσεις; Η δουλειά του Προέδρου είναι ίσως η πιο αγχώδης δουλειά στον κόσμο. Τι έχεις κάνει για να διασφαλίσεις ότι μπορείς ν' αντέξεις την πίεση και το άγχος που προέρχονται από το γεγονός ότι είσαι ο ισχυρότερος άνθρωπος του κόσμου;

Πώς ξέρουμε ότι δεν θα το ρίξεις στο πιτό όταν βρεθείς αντιμέτωπος με μια εθνική κρίση; Δεν είχες ξανακάνει παρόμοια δουλειά. Επί είκοσι χρόνια, απ' όσο ξέρω, δεν έκανες καμία δουλειά. Όταν σταμάτησες να «βολοδέρνεις», ο μπαμπάς σου σ' έβαλε στις πετρελαϊκές επιχειρήσεις, όπου έκανες κάποιες επενδύσεις που απέτυχαν, κι έπειτα σε βοήθησε να αγοράσεις μια ομάδα μπίτζμπολ της πρώτης κατηγορίας, η οποία το μόνο που ζητούσε από σένα ήταν να κάθесαι σ' ένα θεωρείο και να παρακολουθείς τα ματς.

Ως κυβερνήτης του Τέξας δεν μπορεί να είχες πολύ άγχος· δεν είχες και πολλά πράγματα να κάνεις. Είναι μια σχετικά τυπική εργασία. Πώς θα αντιμετωπίσεις, όμως, μια μη αναμενόμενη απειλή για την παγκόσμια ασφάλεια; Υπάρχει κάποιος χορηγός στον οποίο μπορείς να τηλεφωνήσεις; Δεν είσαι αναγκασμένος να μου απαντήσεις στις παραπάνω ερωτήσεις· απλώς πρέπει να μου υποσχεθείς ότι τις έχεις σκεφτεί κι έχεις βρει τις απαντήσεις.

Ξέρω ότι είναι ένα πολύ προσωπικό θέμα, αλλά ο λαός δικαιούται να ξέρει. Γι' αυτούς που λένε, «Ω, έλα τώρα, είναι η προσωπική του ζωή -είναι κάτι που έγινε

πριν από είκοσι τέσσερα χρόνια», έχω να πω το εξής: Πριν από είκοσι οχτώ χρόνια με χτύπησε ένας μεθυσμένος οδηγός και μέχρι και σήμερα δεν μπορώ να τεντώσω τελείως το δεξί μου χέρι. Λυπάμαι, Τζορτζ, αλλά όταν βγαίνεις στην εθνική μεθυσμένος, δεν έχουμε να κάνουμε μόνο με την ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ σου ζωή. Αλλά και με τη δική μου ζωή και τη ζωή της οικογένειάς μου.

Οι άνθρωποι της εκστρατείας σου, προσπάθησαν να σε καλύψουν λέγοντας ψέματα στον Τύπο, σχετικά με τη σύλληψη σου για το γεγονός ότι οδηγούσες υπό την επήρεια αλκοόλ. Είπαν ότι ο αστυνομικός σε σταμάτησε επειδή «οδηγούσες πολύ αργά». Αλλά ο αστυνομικός που σε συνέλαβε είπε ότι είχες βγει από τον δρόμο. Και συνέχισες τα ψέμματα όταν ρωτήθηκες για τις ώρες που πέρασες στη φυλακή.

«Δεν έμεινα στη φυλακή», επέμεινες. Ο αστυνομικός, είπε στον δημοσιογράφο της τοπικής εφημερίδας, ότι σου έβαλε χειροπέδες και σε πήγε στο τμήμα όπου και κρατήθηκες για μιάμιση ώρα τουλάχιστον. Μήπως στ' αλήθεια δεν το θυμάσαι;

Και δεν μιλάμε για μια απλή κλήση για παράνομο παρκάρισμα. Δεν μπορώ να πιστέψω ότι οι επικοινωνιολόγοι σου ουσιαστικά υπαινίχτηκαν, πως η καταδίκη σου για οδήγηση υπό την επήρεια αλκοόλ δεν ήταν τόσο σοβαρό θέμα όσο οι ερωτικές παρασπονδίες του Κλίντον. Το να πεις ψέμματα για μια σεξουαλική επαφή μεταξύ συναινούντων ενηλίκων, ενώ είσαι παντρεμένος, είναι λάθος, αλλά ΔΕΝ είναι το ίδιο με το να οδηγείς μεθυσμένος και να θέτεις σε κίνδυνο τις ζωές άλλων (συμπεριλαμβανομένης, Τζορτζ, και της ζωής της αδελφής σου, η οποία βρισκόταν μαζί σου στ' αυτοκίνητο εκείνο το βράδυ).

ΔΕΝ είναι, επίσης, το ίδιο, παρ' όλα όσα έλεγαν οι υπερασπιστές σου στη διάρκεια της προεκλογικής εκστρατείας, με την αυθόρμητη ομολογία του Αλ Γκορ, ότι είχε καπνίσει «χόρτο» στα νιάτα του. Αν δεν οδήγησε μαστουρωμένος, οι πράξεις του δεν έθεσαν σε κίνδυνο τη ζωή άλλων, εκτός της δικής του -κι εκείνος μάλιστα δεν προσπάθησε να το κρύψει.

Επιχείρησες να υποβαθμίσεις το γεγονός, λέγοντας ότι συνέβη στα νιάτα σου. Αλλά ΔΕΝ ήσουν νέος, Τζορτζ, ήσουν τριαντάρης.

Τη βραδιά που η καταδίκη σου αποκαλύφτηκε τελικά στο έθνος, λίγες μόλις μέρες πριν από τις εκλογές, ήταν οδυνηρό να σε βλέπω να κορδώνεσαι καθώς προσπαθούσες να περιγράψεις την «ανεύθυνη» πράξη σου, σαν μια απλή «νεανική απρέπεια» -είχες, λέει, πει δυο τρεις μπίρες παραπάνω με την παρέα. Ειλικρινά

αισθάνθηκα όπως οι οικογένειες μισού εκατομμυρίου ανθρώπων που έχουν σκοτωθεί από μεθυσμένους οδηγούς όπως εσύ, στα είκοσι τέσσερα χρόνια που πέρασαν από τη «μικρή περιπέτειά» σου. Δόξα τω Θεώ που συνέχισες να πίνεις μόνο για μερικά χρόνια ακόμα μετά «το μάθημα που πήρες». Σκέφτομαι, επίσης, τι πρέπει να πέρασε η γυναίκα σου, η Λόρα. Ήξερε πόσο επικίνδυνο πράγμα είναι η οδήγηση. Στα δεκαεφτά της είχε σκοτώσει έναν συμμαθητή και φίλο της, όταν δεν σταμάτησε σ' ένα «στοπ» και συγκρούστηκε με τ' αυτοκίνητό του. Ελπίζω ότι θα μπορέσεις να βρεις σ' εκείνην το κουράγιο που θα χρειαστείς, όταν νιώσεις να σε καταβάλλουν οι πιέσεις της δουλειάς.

(Ό,τι κι αν κάνεις, μην καταφύγεις για βοήθεια στον Τσέι, έχει ήδη δύο συλλήψεις για οδήγηση υπό την επήρεια αλκοόλ στο μητρώο του, πριν από είκοσι πέντε χρόνια!).

Τέλος, πρέπει να σου πω πόσο συντετριμμένος ένιωσα όταν, εκείνη την τρελή εβδομάδα των εκλογών, κρύφτηκες πίσω από τις κόρες σου, προβάλλοντας αυτές ως δικαιολογία για την απόκρυψη της καταδίκης σου. Δήλωσες ότι ανησυχούσες μήπως η περιπέτεια σου αποτελέσει κακό παράδειγμα για εκείνες. Δεν έκανε και πολύ καλό αυτή η μυστικότητα σου, όπως αποδεικνύουν οι διάφορες συλλήψεις των διδύμων αυτό τον χρόνο για κατοχή αλκοόλ. Από μια άποψη, θαυμάζω την επανάστασή τους. Σε παρακάλεσαν, σε ικέτεψαν, σου είπαν: «Σε παρακαλούμε, μπαμπά, μην κατέβεις για πρόεδρος και καταστρέψεις τη ζωή μας». Αλλά εσύ το έκανες. Και τις κατέστρεψες. Και τώρα, όπως όλοι οι καλοί έφηβοι, αγόρια και κορίτσια, σου το ξεπληρώνουν.

Ίσως ο παρουσιαστής του «Saturday Night Live», να το έθεσε καλύτερα απ' όλους: «Ο Τζορτζ Μπους είπε ότι απέκρυψε την καταδίκη του για οδήγηση υπό την επήρεια αλκοόλ, φοβούμενος τι μπορεί να σκεφτούν γι' αυτόν οι κόρες του. Είχε προτιμήσει να τον βλέπουν σαν έναν άνθρωπο με πάμπολλα αποτυχημένα επιχειρηματικά εγχειρήματα, ο οποίος τώρα εκτελεί ανθρώπους».

Να τι προτείνω εγώ: Αναζήτησε βοήθεια. Γράψου στους «Ανώνυμους Αλκοολικούς». Πάρε μαζί και τις κόρες σου. Θα σας υποδεχτούν και τους τρεις με ανοιχτές αγκάλες.

3. Τζορτζ, έχεις παρελθόν παρανομίας;

Όταν ρωτήθηκες το 1999, αν έχεις κάνει χρήση κοκαΐνης, απάντησες ότι δεν είχες διαπράξει «κανένα αδίκημα τα τελευταία είκοσι πέντε χρόνια». Λαμβάνοντας

υπόψη όλα όσα διδαχτήκαμε από τις αμφιλεγόμενες απαντήσεις σου τα τελευταία οχτώ χρόνια, αυτή η δήλωση δεν θα μπορούσε παρά να οδηγήσει κάθε λογικό παρατηρητή να πιστέψει, ότι πριν από τη χρονική εκείνη στιγμή τα πράγματα ήταν διαφορετικά.

Τι αδικήματα είχες διαπράξει πριν από το 1974, Τζορτζ;

Πίστεψε με, δεν σε ρωτάω για να επιδιώξω την τιμωρία σου για οτιδήποτε έκανες. Φοβάμαι ότι αν κρύβεις κάποιο βαθύ, σκοτεινό μυστικό, ίσως στην πραγματικότητα να δίνεις ένα τρομερό όπλο σε οποιονδήποτε ξεσκεπάσει το μυστικό αυτό -είτε είναι μια ξένη δύναμη (όπως οι αγαπημένοι σου αυτό τον καιρό, οι Κινέζοι) είτε κάποια τοπική (όπως -διάλεξε κάποιον- ας πούμε τον Ρ. Τζ. Ρέινολντς*). Αν ανακαλύψουν το ιστορικό του αδικήματος ή των αδικημάτων σου, τότε θα σε κρατάνε με κάτι και θα είναι σε θέση να σ' εκβιάζουν. Αυτό σε καθιστά, Τζορτζ, απειλή για την εθνική ασφάλεια.

[* Ρ. Τζ. Ρέινολτς: Ιδιοκτήτης της δεύτερης μεγαλύτερης αμερικανικής καπνοβιομηχανίας. Παράγει τα τσιγάρα Camel.]

Πίστεψέ με, κάποιοι θ' ανακαλύψουν αυτό που κρύβεις -κι όταν το ανακαλύψουν, θα κινδυνεύσουμε όλοι. Έχεις καθήκον ν' αποκαλύψεις τον χαρακτήρα τού όποιου αδικήματος υπονοείς ότι μπορεί να έχεις διαπράξει. Μόνο αν το δημοσιοποιήσεις, θ' αποτρέψεις τη δυνατότητα να χρησιμοποιηθεί ως όπλο εναντίον σου -ή εναντίον μας.

Επίσης, πρόσφατα, έθεσες ως όρο για οποιονδήποτε νέο ζητήσει υποτροφία από κολέγιο ν' απαντήσει σε μια ερώτηση που υπάρχει στο έντυπο της αίτησης και λέει: «Έχετε ποτέ καταδικαστεί για παράβαση του νόμου περί ναρκωτικών;». Αν έχουν καταδικαστεί, τότε δεν μπορούν να πάρουν φοιτητική βοήθεια -κάτι που σημαίνει, ότι πολλοί απ' αυτούς δεν θα πάνε στο κολέγιο. (Ή, για να το θέσω αλλιώς, σύμφωνα με τις νέες εντολές σου ο Σιρχάν Σιρχάν* μπορεί να πάρει υποτροφία, ενώ ένα παιδί που κάπνισε λίγο «χόρτο» δεν μπορεί).

[* Σιρχάν Σιρχάν: Έχει καταδικαστεί για τον φόνο του Ρόμπερτ Κένεντι. Παραμένει φυλακισμένος.]

Δεν είναι λίγο υποκριτική αυτή η ενέργειά σου; Θ' αρνιόσουν την πανεπιστημιακή εκπαίδευση σε χιλιάδες παιδιά που έκαναν ό,τι ακριβώς έκανες κι εσύ όταν ήσουν νέος; Φίλε μου, αυτό θέλει αρχίδια! Μια, λοιπόν, και θα εισπράττεις από εμάς 400.000 δολάρια τον χρόνο μέχρι το 2004 -από τον ίδιο ομοσπονδιακό κουμπαρά που πληρώνει και τις πανεπιστημιακές υποτροφίες- νομίζω ότι θα πρέπει κι εσύ να

απαντήσεις στην ίδια ερώτηση: Έχεις καταδικαστεί ποτέ για πώληση ή κατοχή ναρκωτικών (μη περιλαμβανομένων του αλκοόλ ή του καπνού);

Γνωρίζουμε, Τζορτζ, ότι έχεις συλληφθεί τρεις φορές. Εκτός από έναν ειρηνιστή-ακτιβιστή φίλο μου, δεν γνωρίζω προσωπικά κανέναν άλλον που να έχει συλληφθεί τρεις φορές στη ζωή του.

Εκτός από την περίπτωση που οδηγούσες μεθυσμένος, σε συνέλαβαν μαζί με άλλα μέλη της αδελφότητας που ανήκες στο κολέγιο, επειδή κλέψατε, για πλάκα, ένα χριστουγεννιάτικο στεφάνι. Τι ήταν αυτή η ιστορία;

Η τρίτη σύλληψή σου ήταν για απρεπή συμπεριφορά σ' έναν ποδοσφαιρικό αγώνα. Ε, αυτό πραγματικά δεν μπορώ να το καταλάβω. Όλοι φέρονται απρεπώς σ' έναν ποδοσφαιρικό αγώνα! Έχω πάει σε πολλά ματς και μου έχουν χύσει πολλές μπίρες στο κεφάλι, αλλά μέχρι σήμερα δεν έχω δει κανένα να συλλαμβάνεται. Πρέπει να προσπαθήσεις πολύ για να ξεχωρίσεις μέσα σ' ένα πλήθος μεθυσμένων φιλάθλων.

Τζορτζ, έχω μια θεωρία που εξηγεί γιατί και πώς σου συνέβησαν όλ' αυτά... Αντί να χρειαστεί να την κερδίσεις, η προεδρία σου δόθηκε, όπως και οτιδήποτε άλλο στη ζωή σου. Μόνο το χρήμα και το όνομά σου άνοιξαν όλες τις πόρτες. Χωρίς προσπάθεια ή σκληρή δουλειά, εξυπνάδα ή εφευρετικότητα, κληρονόμησες μια ζωή γεμάτη προνόμια. Έμαθες από μικρός, ότι στην Αμερική το μόνο που πρέπει να κάνει κάποιος σαν κι εσένα, είναι να δηλώσει παρών. Σε δέχτηκαν σ' ένα εξαιρετικό οικοτροφείο στη Νέα Αγγλία, απλώς και μόνο επειδή τ' όνομα σου ήταν «Μπους». Δεν χρειάστηκε να ΚΕΡΔΙΣΕΙΣ τη θέση σου. Σου την αγόρασαν.

Όταν σε πήραν στο Γιέιλ, έμαθες ότι μπορούσες να παρακάμπεις αξιότερους μαθητές που είχαν εργαστεί σκληρά επί δώδεκα χρόνια για να καταφέρουν να γίνουν δεκτοί στο κολέγιο. Εσύ μπήκες επειδή τ' όνομα σου ήταν «Μπους».

Με τον ίδιο τρόπο μπήκες στο «Harvard Business School». Αφού τα έκανες σκατά επί τέσσερα χρόνια στο Γιέιλ, πήρες τη θέση που ανήκε δικαιοματικά σε κάποιον άλλον.

Αργότερα προσποιήθηκες ότι υπηρετούσες κανονικά τη θητεία σου στην Εθνοφυλακή του Τέξας. Αλλά κάποια μέρα, σύμφωνα με την «Boston Globe», απλά έφυγες και δεν ξαναγύρισες στη μονάδα σου -επί ενάμισυ χρόνο! Δεν χρειάστηκε να εκπληρώσεις τις στρατιωτικές σου υποχρεώσεις, επειδή τ' όνομα σου ήταν «Μπους».

Μετά από μερικά «χαμένα χρόνια», που δεν εμφανίζονται στο επίσημο βιογραφικό σου, σου προσφέρθηκαν διάφορες δουλειές από τον μπαμπά σου και άλλα μέλη της οικογένειάς σου. Παρά τις αλλεπάλληλες αποτυχίες σου στον επιχειρηματικό τομέα, εκείνοι ήταν πάντα διατεθειμένοι να σου προσφέρουν μια νέα ευκαιρία.

Τελικά, έγινες συνεταιίρος σε μια μεγάλη ομάδα μπέιζμπολ -άλλο ένα δώρο- αν και έβαλες μόνο το ένα εκατοστό των χρημάτων για την ομάδα. Και μετά εξαπάτησες τους φορολογούμενους του Άρλινγκτον στο Τέξας, και σου έδωσαν ένα ακόμα δωράκι —ένα νέο γήπεδο εκατομμυρίων, για το οποίο εσύ δεν έβαλες σέντς.

Δεν είναι περίεργο, λοιπόν, που νομίζεις ότι άξιζες την προεδρία. Δεν την κέρδισες, ούτε την κατέκτησες -άρα πρέπει να σου ανήκει!

Και τα βρίσκεις όλα καλώς καμωμένα. Γιατί όχι, άλλωστε; Αυτή είναι η μόνη πραγματικότητα που έχεις γνωρίσει στη ζωή σου.

Τη νύχτα των εκλογών, καθώς η πλάστιγγα έγερνε πότε από δω και πότε από εκεί σε ολόκληρη τη χώρα, δήλωσες στον Τύπο ότι ο αδερφός σου σε είχε διαβεβαιώσει ότι η Φλόριντα ήταν δική σου. Κι αν ένας Μπους έλεγε ότι έτσι ήταν, τότε έτσι ήταν.

Αλλά δεν ήταν. Κι όταν κατάλαβες ότι η προεδρία πρέπει να κερδηθεί με την ψήφο του λαού -ναι του λαού!- έγινες έξαλλος. Έστειλες τον «άνθρωπο για τις δύσκολες δουλειές», τον Τζέιμς Μπέικερ («Γάμα τους Εβραίους, δεν μας ψηφίζουν άλλωστε», ήταν η συμβουλή του στον μπαμπάκα σου το '92), να πει ψέματα στον αμερικανικό λαό και να τροφοδοτήσει τους φόβους του έθνους. Και όταν αυτό δεν έπιασε, κατέφυγες στο ομοσπονδιακό δικαστήριο και κατέθεσες αγωγή για να σταματήσει η καταμέτρηση των ψήφων. Αν ήσουν πραγματικά σίγουρος ότι είχες την ψήφο του λαού, δεν θα σε πείραζε να καταμετρηθούν όλα εκείνα τα ψηφοδέλτια.

Αυτό που με ξαφνιάζει είναι ότι κατέφυγες στην κακιά ομοσπονδιακή κυβέρνηση για βοήθεια. Το σλόγκαν σου σε όλη τη διάρκεια της προεκλογικής εκστρατείας ήταν: *«Ο αντίπαλός μου εμπιστεύεται την ομοσπονδιακή κυβέρνηση. Εγώ εμπιστεύομαι εσάς, τον λαό!»*.

Γρήγορα τη μάθαμε την αλήθεια. Δεν εμπιστεύτηκες καθόλου τον λαό. Πήγες κατευθείαν στο ομοσπονδιακό δικαστήριο για να πάρεις το δωράκι σου. (Εμπιστευθείτε τα εκλογικά μηχανήματα, όχι τον λαό!) Στην αρχή, οι δικαστές της

Φλόριντας δεν τσίμπησαν -και για πρώτη ίσως φορά στη ζωή σου, κάποιος σου είπε «όχι».

Αλλά όπως ήδη είδαμε, οι φίλοι του μπαμπάκα στο Ανώτατο Δικαστήριο ανέλαβαν να φροντίσουν για όλα.

Κοντολογίς, υπήρξες μέθυσος, κλέφτης, πιθανόν εγκληματίας, μη καταδικασθείς λιποτάκτης και μαμμόθρεφτο. Ίσως να θεωρείς τους χαρακτηρισμούς αυτούς σκληρούς. Εγώ, όμως, λέω ότι «η αλήθεια είναι σκληρή».

Σε ό,τι έχεις ιερό, παραιτήσου αμέσως και τίμησε κάπως το τόσο σημαντικό για σένα οικογενειακό σου όνομα! Κάνε όλους εμάς που ξέρουμε ότι υπάρχουν αξιοπρεπή στοιχεία στην οικογένεια σου να αισθανθούμε περήφανοι ώστε ν' αναφωνήσουμε ότι δεν είναι όλοι οι Μπους ίδιοι.

Δικός σου
Μάικλ Μουρ